

ZÖRGETŐ

Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig élvezem. (Jel 3.20)

2. oldal: *Karácsony üzenete*

5. oldal: *Krisztusra várva*

7. oldal: *Megszentelt hely, idő, alkalom*

9. oldal: *Miért szeretem? – Tamási Áron: Megváltás*

15. oldal: *Karácsony esti felismerés*

„Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt” (Máté 2:1–2.)

Karácsony üzenete bátorítást ad számunkra, hogy Isten földi jelenlétét tudatosítsuk magunkban, aki Krisztusban érkezett hozzánk.

A szenvedések nem szűntek meg Krisztus eljövetele óta, sőt az emberi gonoszságnak válogatott formái valósultak meg. A világháborúk, vallási ideológiák mentén történő gyilkosságok, társadalmi elfordulás a kereszténységtől, materializmus és élvezetközpontú egoista kultúra eltakarja a szenvedések gyökerét. Az elmagányosodás miatt az emberek egyre boldogtalanabbak, a közösségi terrek virtuálisak lesznek és az emberek elfelejtenek egymással találkozni és őszintén beszélgetni. A bizalmatlanságnak, az egoizmusnak, és az elvárások maximalizálásának eredménye a föld kizsákmányolása. A másik embert csak eszközként használó társadalmi erők felerősödése sokfajta szenvedéshez vezetett a különböző ideológiák védőszárnya alatt. A gonoszság jöhet a jó képében, és a jó lehet a többség számára elfogadhatatlan, nem kívánatos, visszatetsző, mert már lejártuk, és nem hiszünk benne.

Krisztus születése a valódi lelki felébredés érdekében történt, hogy az emberek meglássák az Isten elfelejtett arcát. Megszabadítani jött a lelkileg, szellemileg sötétségbe burkolózó emberiséget, aki természetesen megfeszítette őt, mert tovább akart haladni a számára kézenfekvő egyszerű úton, és istenkáromlónak bélyegezte meg.

Az akkori vallási vezetők a világgal karöltve és azt segítségül hívva tették ezt meg, és kevesen voltak, akik látták az érdekek háborújában az igazságot. Mindenki tudja, a legnagyobb hatalom a földön, ha az emberek gondolkodásmódját befolyásolhatjuk, pozitív áltatással, vagy a „minden rossz lesz” félelmével.

A kereszténységet szemlélők a jóságos öreg úrral azonosítják Istent, vagy az ítéletre jövő kárhozatra vető kegyetlen Istennel, aki eltíporja a gonoszokat végérvényesen. Istenképzetünk egyrészt illuzórikus, meseszerű, jóságos, kedves, megengedő, másrészt igazságos, irgalmatlan, és ha elfogy a türelme, akkor az örök kárhozattal vár bennünket.

A tudomány fejlődésével az ember istenképzete zsugorodni kezdett és a nép nevében (szocializmus), a tudományosság igazolásával az emberi racionalizmus trón fosztotta Istent, és meghagyta a hiszékeny emberek ópiumának, akik gyengék és nem tudnak szembenézni az élet mulandóságával és a halállal.

Krisztussal az Isten országának ismerete, az élet szeretete, a szeretet vallása és a világtörténelem legmeghatározóbb személyisége öltött testet. Idealista volt, aki már csak a hit eszközével tudta gondolatait az emberiségnek átadni és áthagyományozni? Az ember, akinek hatását évezredek óta figyelhetjük és különböző ideológiák sem voltak képesek eltüntetni, valóban Isten Fia?

Az emberiség több mint kétezer év óta azt játssza, ha megünnepeli születését és halálát, és tiszteletben tartja emlékét, akkor már ismeri Őt és meg is értette üzenetét, hiszen emlegeti szavait és megünnepeli. A karácsonyból szeretet ünnepét csinált, amiből megint érzelmi kényszerrel hatalmas üzlet lett, majd lelkiismeretét nyugtatva, adakozik, és jótékonyági célra gyűjt, hogy megfeleljünk a szeretet ideológiájának, mert akkor Krisztus könnyedén leplezné a hamisságot! A vallási szónokok erőt megfeszítve hirdetik az örömhírt, és aki lát, az tudja, hogy Krisztus nincs a karácsonyfa alatt és nem lehet a boltban megvásárolni. Nem szereti az üressé vált vallási szólamokat sem, nem akar mindenáron az emberek életébe beleszólni, nem akarja, hogy a nevében valakit kiközösítsenek, vagy mindenáron megtérítsenek és nem teremtett akkora kenyeret, hogy a világ összes éhezője élelemhez jusson. Nem akarja, hogy nevét parancsszóra szeressék, és nem kívánta a földi hatalmat vagy a vallási vezetők helyét és pozícióját megdönteni!

A Szeretet Istenéről tanított, akit nem ismer a világ, akit Atyának nevezett, akit nem kell összekeverni más Atya fogalommal és istenképpel, mert akkor gyorsan kisajátítják Őt és mondatait, és magukat fogják igazolni a különböző hitrendszerrel. Krisztus senki nevében nem jött, csak a valódi Atyának vetette alá magát, és nem egy vallási ideológia követe volt, hanem autentikus és önazonos volt az ismerete Istenről, nem szorult rá mások hitelesítésére. Nem hagyta magát jóvá egyetlen vallási vezetővel sem, Keresztelő Jánosnak engedett egyedül, amikor megkeresztelkedett, de az is szakadár mozgalomnak számított az akkori vallásos gondolkodók számára és nem jelentett egyenes felemelkedést a vallás ranglétráján. Keresztelő János követője nem lett és önálló útra tért.

Nem kívánta az ügyeletes messiásvárók elvárásait beteljesíteni és sokan megvetették őt tanításáért és cselekedeteiért! Mit akart átadni nekünk Jézus Krisztus?

Krisztus tanítása egyetemes és mindenki számára önmagát adta útként, ha valaki az élő Istent akarja megismerni annak a belső lelki útra kell térnie! Ön-magát adja át, mint jó földet és Isten a szívében fogja megmutatni jelenlétét, Jézus Krisztust szeretve Istent tanulja meg szeretni! Nem a hamisított Atya fogja megáldani, hanem a valóságos, aki a mennyekben van, amint az Úri imádságban mondjuk. ►

Jézus születésekor senki nem tudott jöveteléről, csak a napkeleti bölcsek, akik más hitrendszer képviselői voltak és az akkori zsidó hívő számára a megvetett pogány világot képviselték, és annak papjaiként borultak le előtte!

Isten tehát egységesítette a tudást és meghódította Krisztus előtt, Ők vezetőjüknek ismerték el Krisztust! Tehát a hitelesítés megtörtént, csak nem onnan, ahonnan vártuk volna! Krisztus tehát nem elválasztja lelkileg látszólag össze nem tartozó dolgokat, hanem összeköti és kapcsolatot feltételez jelenlétével. Jézus tehát az egész világnak adatott, nem egy népnek, és egy gondolatrendszernek!

Krisztus követésére biztat és arra, hogy személyesen ismerjük meg Istent, nem kevesebért tanított és hagyta, hogy

megfeszítsék. Életét adta értünk a bűnök bocsánatára, mert csak a kegyelmes Mennyei Atya ismeretében van igazi feloldozásunk és az Ő Fiában, aki ezt megmutatta nekünk. Az igazságért vérét adta, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, és a lényeg fennmaradjon, a tanítás magját ne lehessen megváltoztatni, belenyúlni, vagy megsemmisíteni.

Jézus Krisztus érted született a földre, hogy legyen, aki emlékeztesse a generációkat, amikor ismét a nagy kérdést teszik fel! Kicsoda az Isten?

ÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPET kívánok mindenkinek, a választ már tudhatja, aki Krisztust és tanítását befogadja! Krisztus világossága legyen mindazokban, akik szeretik és a szívükbe fogadják!

CSENKI ANDRÁS *lelkipásztor*

GYÜLEKEZETI HÍRADÓ

- November 8-án új alkalom indult „Mindig egy lépés!” címmel, amit önmagunk, a másik ember és Isten felé tehetünk! Az alkalom nagyon jól sikerült, bízunk a folytatásban is. Kis lépésekben jobban megismerhetjük egymást és megismerhetjük Istent is.
- November 25-én „Adventi kézművesség” néven kedves alkalom volt gyülekezetünkben, koszorút és más karácsonyi díszeket készíthettek a jelenlevők.

- December 3-án templomunkban járt a Mikulás. Mintegy harminc gyermeknek hozott örömet-és persze édességet is.

Keresztelők:

PINTÉR ELIZA ANNA, RÓKA LEVENTE
Isten áldja a keresztelő családokat!

Temetések:

KOPPÁNYI JENŐNÉ, SZABÓ SÁNDORNÉ,
GÁL LAJOS, IREGI DEZSŐ
Áldott legyen az emlékezetük! Isten törölje le a könnyeket a gyászoló családokról!

Krisztusra várva

A karácsonyt megelőző Advent az emlékezés és a várakozás ideje. A mai időben inkább az emlékezés hangsúlyos. Emlékezünk a betlehemi gyermek születésére, Jézus Krisztusra, aki a Megváltó. Ez óriási ajándéka Istennek. Talán ezért is szokás karácsonykor ajándékot adni egymásnak. A készülődés is jellemzi az ünnepet megelőző időt, a takarítás, vásárlás, sütés, főzés. Majd vára-

kozás a gyertyagyújtásra, mely ma már ledes izzó általában.

Azonban Advent a várakozás ideje is. Hányszor elmondtuk már, felméne a mennyekbe, ül a mindenható Atya Istennek jobbján, onnan leszen eljövendő ítélni...” Többször olvashatjuk a Bibliában, hogy Krisztus visszajön, csak nem tudjuk mikor. Valóban várjuk ezt a napot? Erre is készülünk adventben? ►

Annyi tanítás és példázat hangzott el erről a visszatérésről. Gondoljunk az okos és balga szüzek példázatára! (Máté evangéliuma 25:1-12.). Vajon mi melyik csoportba tartozunk? Van tartalék olajunk? Vagy: „ej, ráérünk arra még!”, és közben megérkezik a vőlegény, és mi lekéstünk az érkezéséről, az ajtók már zárva vannak.

Vagy amikor a juhok és a kecskék elválasztásához hasonlítja Jézus az utolsó ítéletet. (Máté evangéliuma 25:31-46.). Nagyon világosan Tanít arra, hogy ha Őt követjük, mi a helyes viselkedés, és mi a helytelen. Rögtön láthatjuk, hogy a Krisztus követőinek mennyi tennivalója van! Ők nem passzívak, nem a múltba révedő, azt visszasíró emberek. Ami elmúlt, azt már nem lehet megváltoztatni, de a mát, amíg tart, igen. A hívők haladó emberek, a máéi, és a holnapéi is, ők az aktívak, a cselekvők.

Isten a szeretet, a kegyelem, a megbocsátás istene. Akkor nekünk azt kell tovább adnunk, amit Tőle kapunk! Isten nem személyválogató. És mi? Az irgalmas samaritánust is példának állítja elének Jézus. (Lukács evangéliuma 10:25-37.) Ő nem ment el egy szenvedő, kifosztott ember mellett, nem hagyta ott, nem gondolkodott rajta, hogy honnét jött, hová megy, ki lehet, hanem megszánta, és segített rajta időt, fáradságot, és pénzt áldozott rá. „Menj, és kövesd példáját!” - mondta Jézus. Te-

gyük fel ezt a kérdést magunknak: van bennünk irgalom? Vagy megmagyarázzuk, vagy nekünk magyarázták meg, és elfogadtuk gondolkodás nélkül, hogy nem a mi dolgunk, és jó kifogások vannak rá, hogy miért kerüljük az eseteket, a bajban lévőket, a szenvedőket.

Olyan jó, ha a Mesterre, a tanítónkra figyelünk, mert így Istentől, a hitünkben erednek a jó cselekedeteink. A világ, és benne minden változik. Sokszor már követni sem tudjuk, de Isten tegnap, ma, és örökké ugyanaz. A belé vetett hit szabadá tesz, mindentől, és mindenkitől. Nem lesznek leomló bálványaink, csatlódásaink. Se a pénz, se a hatalom, sem semmi nem csábít el bennünket. Nem uralkodni akarunk, hanem szolgálni Istent, és az embereket. Uralkodnunk egyedül a bűnön kell!

Gondoljunk az adventi időkben Jézus Krisztus visszatérésére is örömmel! Bízunk a kegyelemben, de látó szemmel, halló füllel éljünk! Krisztus tanításai, példázatai nekünk szólnak. Olvassuk el figyelmesen! Gyakran tegyük fel a kérdést: „Uram mit akarsz, hogy cselekedjem?”

A 312. dicsérettel gondoljunk Krisztusra! „Várj ember szíve készen, Mert jó a hős az Úr:”...

„Jól készítsétek útát! A Vendég már közel, Mi néki gyűlölt utált, Azt mind vessétek el!”

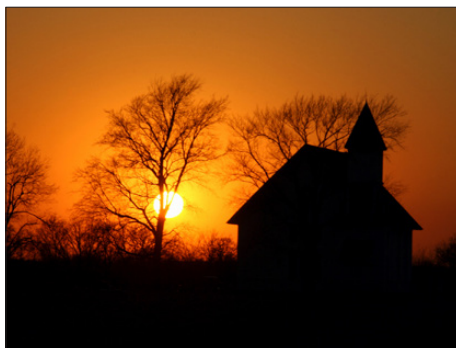
Áldott készülődést, és várakozást!

KISS ANTÓNIA

Megszentelt hely, idő, alkalom

Engedjék meg a kedves testvérek, hogy megosszam egy személyes élményemet. Egy túrázás alkalmával naplemente idején egy külterületen levő kicsiny kápolnához jutottam. Annak ellenére, hogy távont esett a falutól, nem volt elhanyagolva, sőt lelkes hívek által gyújtott apró mécsesek, gyertyák fénye világította be a szabadtéri oltár szobrot. Akkor és ott úgy éreztem, hogy emellett a hely mellett nem lehet csak úgy elmenni. Az Istennel való találkozás, az imádkozás helyének készítettett. Leültem a mívesen faragott padra, és hagytam, hogy megszűnjék körülöttem a külvilág, és gondolataim lassan imádságba fordulva elinduljanak Isten felé. Akkor értettem meg, hogy vannak megszentelt helyek, melyek valami titokzatos módon különösen alkalmasak az Istennel való találkozásra. Ez lehet az előbb említett félreeső kápolna, egy templom, egy eldugott rész a kertben, egy konferencia telep szeglete, vagy akár egy csendes szoba, ahová megérkezhetünk. Isten elkészíti számunkra a rohanó hétköznapok közepette azokat a megállókat, ahová betérve alkalmunk nyílik a már-már rutinszerűvé vált kegyesség gyakorlatunk mellett valami különleges találkozásra, az elcsendesedés egy hétköznapitól eltérő, mélyebb formájára, ahol gondolataink letisztulnak és

alkalmassá válunk a Szentlélek ihlette gondolatok befogadására, értelmezésére. Ehhez azonban fel kell ismernünk a lehetőséget, meg kell állni, időt kell adni magunknak, Istennek szentelt időt. Különösen is fontosnak érzem ezt adventben, amikor karácsonyhoz közeledve felgyorsult világunkban a zaj, a nyüzsgés nem szűnik, éppen hogy erősödik, a felénk támasztott elvárások nö-

vekednek. Figyeljünk, hogy az ünnepi kavalkádban, teendőinktől elvakultan el ne menjünk az Isten által készített megszentelt lehetőségek mellett. Hiszen ebben az időszakban különösen is fontos jelentősége van az Istennel töltött minőségi időnek. Engedjük közelebb magunkhoz Krisztust, készüljünk a vele való találkozás megélésére, hogy karácsonyi ünnepünk valóban megszentelt alkalom lehessen.

GÉRCZEI ZOLTÁN

Elfáradva

Advent idén is váratlanul törte be ajtómat. Nem rég még óvodakezdés volt, majd őszi szünet és halottak napja. És még fel sem eszméltem, már adventbe léptünk. El kellene csendesedni és várakozó lélekkel az ünnepre készülni. De jelenleg semmi mást nem érzek, mint

KÉPINK ILLUSZTRÁCIÓ

hogy elfáradtam. Ez is egy mozgalmas év volt. Sírtam – nevettem, haragudtam – szerettem, támadtam – védekeztem, bántottam – megbántódtam, felálltam – elestem, csüggedtem – reméltem, hallgattam – fecsegttem, hátráltattam – segítettem, elfordultam – odabújtam, felugrottam – leroskadtam... lelkeket és testemet egyaránt használtam... elfáradtam. Ezt az érzést tompíthatja, de nem törli el sem egy zacskó szaloncukor, sem egy cd-nyi melódia, sem egy

ajándék, sem egy kiadós vacsora, sem egy esti film, sem egy séta az ünnepi forgatagban. Rám tör az érzés, hogy bár elfáradtam, mégsem tettem eleget. Hibát persze gyakran találtam másokban, csak önvizsgálatot alig tartottam. Imáim olykor rutinszerűek, monotonok voltak, és vártam, valaki majd csak megoldja minden gondomat...

Karácsonykor a megváltó születését ünnepeljük. Üzenete sokaknak már elcsépett és üres. De nekem a legfontosabb. Hogy az Úr szeret és nekünk is szeretnünk kell. Bár nyomás van rajtam, hogy kivel, mikor és hol találkozunk az ünnepek alatt, kinek mi lesz az ajándéka, de mégis azt remélem, hogy találkozhatom én is Ady Istenével. Lelkemet roskadozva viszem, de talán engemet is csöndesen és váratlanul átölel az Isten. Mert Ő szeret, megért és vigasztal. És ahogy Ő szeret engem, nekem is az ajándékozónban, a diós beigli illata közepette, a gyertyák fénye mellett elsősorban magamat kell adnom másoknak. A figyelmemet, a szeretetemet, az időmet nem sajnálva kell jelen lennem. Bármennyire is fáradt vagyok. Nem is olyan könnyű ezt megtenni az ünnepek alatt, pedig egész évben így kellene lennie. Remélem, jövőre jobban megy majd!

LAKATOSNÉ MOLNÁR JUDIT

TAMÁSI ÁRON: Megváltás

„De ahogy álltak egymás mellett a fényes éjszakában, hát egyszer észrevették, hogy jön a gazda is, maga Furifángosz, s egyenesen feléjük tart. Furcsa és torz bámulat volt az arcán, s a ruhája pedig rendetlenül állott a testén, mintha hirtelen veszedelem húzta volna ki az ágyból. Még oda sem ért egészen a két pásztorthoz, már a leszállott csillagra mutogatott, majd az örmény istállóját említette, ahonnét mintha örvendetes éneket hallana folyton.

– Menjünk hát oda! - kiáltott lelkesen Páriás.

Mivel azonban Hóreb nem akart menni, Páriás buzdítólag kezdett beszélni, és elmondta nekik mindazt, amit az istállónál látott. Furifángosz még jobban megrettent attól, amit hallott; Hóreb azonban, mint akiben sérelmek szakadnak fel, olyanformán kezdte forgatni éles fekete szemét. Sőt, hallván a hideg istállót, melyben gyermek született, s a kisdedet a jászolban a pusztaszalmán, s valamint az oktalan barmok igyekezetét, hamarosan olyan indulatra tüzelte magát, hogy Furifángoszban, de még Páriásban is, valóságos ijedelmet keltett.

Majd meg is ragadta vállban az öreget, és szinte kiáltva mondta neki:

– Bolond és együgyű vénember, te! Hát hova hívsz engem? Azt hiszed talán, hogy nem láttam én elég nyomo-

rúságot eddig? Nézz reám, ha nyomorúságot és szegénységet akarsz látni! A testemet nem a ruha melegíti már, hanem a szőr! A lábam dideregve bújik ki a rongyos kapcából! S a nyelvem száraz és sovány, mert nincs neki itala és étele! Hát így menjek én nyomorúságot látni, szülő anyát a barmok között, csecsemőt a szalmán és tehetetlen férfiút csillagfényben!...

Azt hitték, mindjárt az eszét is elveszti, úgy lázadott Hóreb.

De mit tegyenek. ►

Sem mondani, sem cselekedni nem tudtak semmit. S ahogy ott álltak, nagy ijedelemben és tehetetlenül, egyszerre megmozdultak a juhok, majd a csengők és a kolompok dallamán megindultak amaz istálló felé, melyre leszállt a csillag. Nagy dühösséggel Hóreb a nyáj elejébe ugrott, de a szelíd juhok nem mutattak semmi ijedelmet, hanem bátran átgázoltak rajta, s mintha maga a föld indult volna meg alattuk, úgy mentek, puhán és hömpölyögve, a fényes istálló felé.

S mentek ők is az özönlő juhok után.

Amikor pedig oda érkeztek ama istállóhoz, furcsa és csodás dolgot kellett látniok, mert a juhok első két lába bégörbült valahánynak, majd úgy ereszkedtek mind a földre, mintha térdre állván, imádni akarnának valakit.” (Részlet)

Tamási Áron novellája Karácsony tájékán mindig előkerül családunkban. Hol közösen olvassuk el, hol csak magam fedezem fel újra és újra a pásztorok és gazdájuk megváltását.

Az elbeszélés világa annak ellenére, hogy Betlehemben játszódik, felidézi Tamási Áron szülőföldjét, a Hargitát és vele együtt az Ábel trilógia világát. Hósei ugyanúgy egyszerű de mégis bölcs emberek.

A sokszor olvasott és hallott karácsonyi történetet most két pásztor az idősebb megfontolt Páriás, és a fiatal nyugtalan lelkű Hóreb valamint gazdájuk

furifángosz szemével látjuk. Átéltetjük velük, hogy a furcsa történések a szamaras vándorok, a leszálló csillag hogyan sarkalják őket az elindulásra, hogyan találkoznak a gyermek Jézussal az Isten fiával.

És láthatjuk, hogy a találkozás némelyek számára igaz megváltást, némelyek számára pedig csak néhány percig tartó elérzékenyülést, szentimentális állapotot hoz.

Tamási Áron a székely észjárásra jellemző módon fejezi be a történetet, amely befejezés egyszerre felemelő és egyszerre végtelenül szomorú.

„... a kiseded Gyermekek, odabent a jászolban valami okból sírni kezdett.” –fejezi be az író a novellát.

Tamási Áron lehántja a Karácsonyi történet giccses pátoszáát, és a Karácsony igazi lényegére világít rá. Ha három napig tart „megváltásunk”, akkor mi vagyunk az a sziklás talaj, ahol kevés a föld, ahol a magok azonnal kihajtanak, de amikor a nap felkel, megperzselődnek, és mivel nincs gyökerük, kiszáradnak.

Az elbeszélést elolvasva, magam is odamehetek a jászolhoz. Az istálló miliője újra és újra nekem szegezi a kérdést, mit jelent számomra az a Gyermekek, a Karácsony.

A kérdést elsősorban magamnak kell megválaszolnom.

KISS ISTVÁN

Karácsonyi szeretethimnusz

Ha a házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangocskákkal díszítem fel, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint díszlettervező.

Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kilószámra, ízletes ételeket főzök, és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő.

Ha a szegénykonyhában segédkezem, az öregek otthonában karácsonyi énekeket zengek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de a családom felé nincs bennem szeretet, mindez semmit nem használ nekem.

Ha a karácsonyfát csillogó angyalkákkal és horgolt hópelyekkel díszítem fel, ezernyi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban énekelek, de Jézus Krisztus nincs a szívemben, akkor nem értettem meg, miről is szól a karácsony.

A szeretet félbeszakítja a sütést, hogy a gyermekét megölelje.

A szeretet hagyja a lakásdíszítést, és megcsókolja a házastársát.

A szeretet barátságos az idő szűke ellenére is.

A szeretet nem irigyel másokat házuért, amiben jól kiválasztott karácsonyi porcelán és odaillő asztalterítő van.

A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte, hogy vannak, és útban tudnak lenni.

A szeretet nem csak azoknak ad, akiktől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg épp azokat, akik ezt nem tudják viszonzni.

A szeretet mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha el nem múlik.

A videojátékok tönkremennek, a gyöngysorok elvesznek, a számítógépek elavulnak.

De a szeretet ajándéka megmarad.

ISMERTLEN SZERZŐ
(Az 1Kor 13 karácsonyi változata)

Karácsonyi gondolatok

1,30 Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél!

1,31 Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezs Jézusnak.

1,34 Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?”

1,35 Az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád, és a Magaságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.

1,38 Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” (Lukács)

Így is történt.

Krisztus megszületett.

Mi pedig tünődünk. Vajon milyen lehetett? Isten benned. A világmindenség Alkotója benned lakozik. Érzed, ahogy mozgolódik, fészkelődik, könyökével megbök, és így szólsz magadban: „Az Istenség bennem mocorog!” Milyen lehetett?

A válasz kézenfekvőbb, mint gondolnád.

Isten ugyanazt az ajánlatot teszi neked is, mint Máriának: természetfeletti módon belehelyezi az Ő Fiát az életedbe. Jézus benne él Isten gyermekeiben.

1,27 Krisztus, aki bennetek lakik, reménysége az eljövendő dicsőségnek. (Kolossé – angolból fordítva)

3,24 Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk. (1 János)

Bennünk van. Krisztus nem csak mellettünk van, velünk van, vagy értünk van; Ő többet akar, annyira közel akar lenni, hogy bennünk él. Isten ugyanazt a karácsonyi ajándékot ajánlja fel neked, mint Máriának: Fiát, aki benned lakozik. Krisztus növekedett Máriában, azután amikor eljött az idő, előjött. Krisztus benned is növekedni fog, mígnem előjön. Előjön a beszédedben, a cselekedeteidben, a döntéseidben. Akárhogyan

is élsz, az Betlehemmé válik, és minden napod karácsony lesz. Máriához hasonlóan, te is Krisztust adod a világnak.

Máriában kis magzatként volt, benned pedig a hatalmas erőként. Ő megteszi, amit te nem tudsz. Ugye ezt ígérte Jézus?

Ugyanaz a kéz, ami elhengerítette a követ a sír ajtaja elől, elbánik a csüggedtségeddel. Ugyanaz az erő, ami életre keltette Jézust, képes életre kelteni lanckadó hitedet. Ugyanaz az erő, ami térdre kényszerítette Sátánt, le tudja, és le is fogja győzni őt az életedben. Ugyanaz az erő, ami Krisztust Mária világába hozta, elhozza Őt a te életedbe.

Fel tudjuk fogni ennek az ígéretnek a mélységét?

Isten Ádámmal és Évával volt. Isten Ábrahámmal volt. Isten Mózesrel volt és Izrael fiaival.

De most benned él. Meg fogja tenni, amit te nem tudsz.

Nem tudsz úrrá lenni az aggodalmaskodáson? Krisztus igen. És Ő benned él.

Nem tudsz megbocsátani annak az alaknak, nem tudod elfelejteni a múltat, vagy nem tudsz úrrá lenni a rossz szokásaid fölött? Krisztus igen. És Ő benned él!

1,68 Áldott az Úr, Izrael Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki.

1,69 Erős üdvözítőt támasztott nekünk... (Lukács)

MAX LUCADO

SZIKSZAI BÉNI

Karácsony után

*Nem gyújtottunk gyertyát
karácsonykor,
fát sem állítottunk.*

*Az éjszaka csendje áradt szét,
és a csendben Isten beszélt.*

Kérdezett:

*Van-e szívetekben igazi szeretet,
vagy csak szeretet-csomag?*

*Van-e szívetekben igazi világosság,
vagy csak gyertyafény?*

*Csak hallgattam a csendből
kizengő szöveget,*

*ahogy repült a világ fölött
s újra és újra kérdezett.*

*Sok fénylő gyertya közt
szórakoztak az emberek.*

Nem hallották.

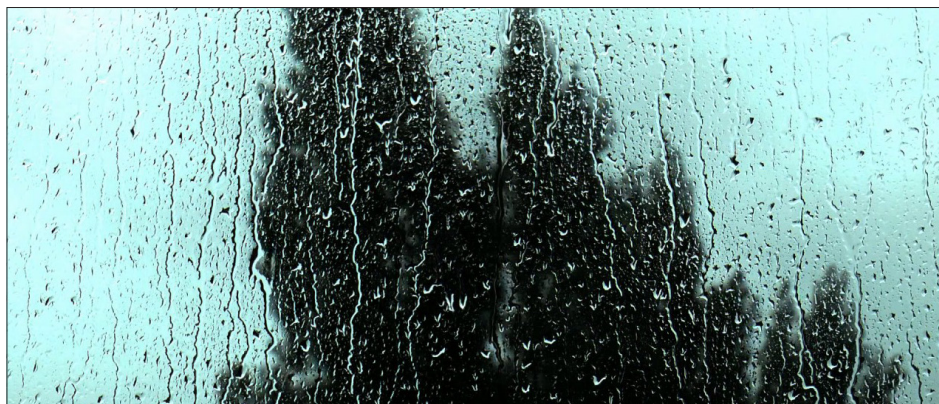
*És az Úr, Akit ünnepeltek,
elhúzódott az ablak mögül*

(kívül volt),

*majd halkán távozott,
mert Ő, a Világosság,*

*a gyertyafényben
magára maradt.*

November vége

Kinéz az ablakon. Karácsony közeleg.

Az eső lassú gonosz cseppekben hull. Az összegyűlt tócsákban kaján vigyorral fodrozónak a hullámok. A tegnap este lágyan hulló hópelyhekből ez maradt.

Eltelik lassan ez az év is. Mint minden évben most is leltárt készít. Átszíri gondolatait a szitaszerű látványon, amit az ablakon keresztül lát.

Lássuk csak, mi volt...

Szorongás, ahogy a rendíthetetlen dolgok megrendülnek.

A pusztulás lassú, de biztos folyamata.

A kirándulások csendje, az erdő, mint a menny előszobája.

A mozik fekete titka. A világból való kivonulás. Vagy kitaszítottság?

A nyár felszabadultsága és kesernyés utóíze.

A szeretett Nő ölelése, a gyermekek öröme.

Az elveszett barát...

Kinéz az ablakon.

Igen, az elveszett barát. Talán ez a legfontosabb. Amit persze lezárt. De miért tör újra elő? Miért törnek fel érzések, ha rágondol? Fájdalom, harag, sajnálat?

Nem, a sajnálat nem jó szó.

Mintegy másfél évtized. A közös küzdelmek, az egymást erősítő jelenlét. A sörsöpharak alján megmaradt hab. Az őszi avar. A bográcsban készülő pörkölt. Viták. Nevetések. Könnyek.

Kinéz az ablakon. Igen az eső.

A fűzfa ágai, lassan fújja a szél. Az örökkévaló lehelete. Az Isten tudja csak, hogy mire való ez. És az eső mintha már barátságosabban esne, mintha azt mondaná, ne haragudj rám, nekem ez a dolgom.

Karácsony közeleg.

KISS ISTVÁN

Karácsony esti felismerés

Havas karácsony este volt. A meleg házban vidáman ragyogtak a karácsonyfa fényei, alatta ott sorakozott tucatnyi ajándék. Az anya és a gyerekek ünnepelőbe öltözve készülődtek a templomba.

– Gyere velünk – kérték az apát, mert nagyon szerették. – Én aztán nem - csattant fel. – Én nem hiszem el ezt a sok vallásos szemetet.

A felesége évek óta próbált neki Jézus Krisztusról és az általa felkínált üdvösségről beszélni. Arról, hogy Isten Fia hogyan lett emberré, hogy megmutassa nekünk az utat a Mennybe.

– Ostobaság – mondta erre mindig a férfi.

A család elindult a templomba, és a férfi egyedül maradt kényelmes kis vidéki házukban. Egy pillantást vetett az ablakon át a hideg havas tájra. Aztán a tűz felé fordult, hogy melegedjen. Ahogy azonban elfordult, szeme sarkából valami mozgást észlelt kinn a hóban. Újra odapillantott. Cicák! Három kiscica sétált el lassan az ablaka előtt

– Az ostobák! – gondolta – Meg fognak fagyni!

Felvette kalapját és kabátját, és kinyitotta az ajtót. A jeges téli szél megborzongatta.

– Gyertek ide, cicuskák! Gyertek be ide, ahol meleg és étel vár benneteket! Odakinn elpusztultok.

A cicák azonban elfutottak, megijedve az ajtóban álló idegentől.

Ő kiment.

– Gyertek vissza! Ne féljete! Meg akarlak menteni titeket!

A cicák azonban eltűntek. Túl késő volt.

– Nos, én minden tőlem telhetőt megtettem értük – motyogta magában a férfi. – Mit tehettem volna még? Nekem is macskává kellene válnom ahhoz, hogy elérjem és megmentsem őket. Ha macskává válnék, elmondhatnám és megmutathatnám nekik. Akkor hinniük kellene nekem, hacsak nem bolondok.

Ahogy visszaért az ajtóhoz, a távolban megkondultak a harangok. A férfi egy pillanatra megállt és hallgatózott. Aztán bement a tűzhöz, letérdelt, és sírva fakadt.

Újévi kívánság

Olyan SZEMET kívánok neked, amelylyel bepillanthatsz egy ember szívébe, s amely el nem vakul, hanem meglátja, hogy mire van szüksége neki!

Olyan FÜLET kívánok neked, amely meghallja a „hangközöket” is, és amely nem süketül meg a boldogság és az ínség hangjelzéseinek hallgatása közben!

Olyan SZÁJAT kívánok neked, amely néven meri nevezni az igazságtalanságokat, nem jön zavarba, akkor sem, ha a vizsgáztatás és a szeretet szavait kell kimondania!

Olyan KEZET kívánok neked, amely ismeri a gyengédséget, és mozdulásra

képes, amely nem szorítja marokra azt, amivel bőségesen rendelkezik, és amit másokkal megoszthat!

Olyan LÁBAT kívánok neked, amely oda tart, ahová érdemes, és amely nem cövekel le a döntő lépések megtétele előtt!

Olyan GERINCET kívánok neked, amivel egyenesen járhatasz és őszintén élhetsz, olyan gerincet, amely nem hajol meg az önkényeskedés és az igazságtalan hatalom előtt!

Olyan SZÍVET kívánok neked, ahol Isten lakik, és még sokan otthonra lelnek!

ALKALMAINK:

Istentisztelet:

vasárnap 10 órakor

*(Minden hónap utolsó vasárnapján
úrvacsora osztás)*

Gyermek istentisztelet:

vasárnap 10 órakor

*(az Istentisztelettel egy időben
a gyülekezeti teremben)*

Biblia óra:

csütörtök 18 órakor

Ifi óra:

péntek 18:30 órakor

HIVATAL NYITVATARTÁSI IDEJE:

Kedd	09:30–12:30-ig
Csütörtök	16:00–19:00-ig
Péntek	09:30–12:30-ig

ELÉRHETŐSÉGEINK

CSENKI ANDRÁS *lelkipásztor*

Cím: 1106 Budapest, Kerepesi út 69.

Telefon: 0630 227 6675

e-mail: rakosfalva@gmail.com

www.rakosfalva.net

Mindenkit szeretettel várunk gyülekezetünkbe!